І. Б.

Не буду тобі такої:
"Вже сон до вікон од плота,
Вже вікнами сон в покої,
На котика вже воркота..."

Воркотик дівчаткам личить.
На коника глянь ось, хлопче,
Як пана він свого кличе
Та землю копитом топче.

Побіг. Закричала птиця,—
Далеко, а чуть голосну.
Це сонце орлові сниться —
І клекче у темінь зоєну.

Десь блима у темінь огник.
Хтось інші нам згуки горне.
Дніпро це реве та стогне,
Це стогнуть степи та Чорне.

Та зірки свої згасило.
Побач — ще такую снину —
Хай коників — сила-сила
Та все з верхівцями, сину.

Від орлього клекту — глушно,
А сонце — все д’горі, д’горі...
Так радісно, гучно, рушно
В степах, на Дніпрі й на морі.

Прага, 1936